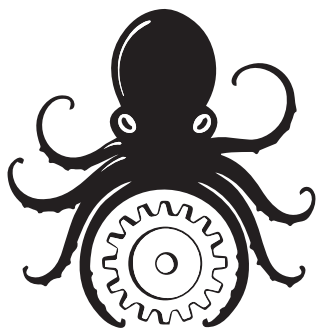

РИК РИЪРДЪН

**Дъщеря
на
дълбините**

Превод от английски език
Александър Драганов

ЕГМОНТ

**ИЗЛЕЗЛИ ЗАГЛАВИЯ ОТ
Рик Риърдън**

ПЪРСИ ДЖАКСЪН И БОГОВЕТЕ НА ОЛИМП

Похитителят на мънии
Морето на чудовищата
Проклятието на титана
Битката за лабиринта
Последният олимпиец

ГЕРОИТЕ НА ОЛИМП

Изчезналият герой
Синът на Нептун
Знакът на Атина
Домът на Хадес
Кръвта на Олимп

Досиетата на героя
Дневниците на героя

Гръцките богове на Пърси Джаксън
Гръцките герои на Пърси Джаксън

ХРОНИКИТЕ НА КЕЙН

Червената пирамида
Огненият престол
Сянката на змея

МАГНУС ЧЕЙС И БОГОВЕТЕ НА АСГАРД

Мечът на лятото
Чукът на Тор
Корабът на мъртвите

ИЗПИТАНИЯТА НА АПОЛОН

Скритият оракул
Тъмното пророчество

Поверително от Лагера на нечистокръвните

ЕГМОНТ

Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да бъдат възпроизведени под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие: *Daughter of the Deep*

Copyright © 2021 by Rick Riordan Illustrations © 2021 by Lavanya Naidu

All rights reserved.

Превод Александър Драганов

© Егмонт България, 2021

Редактор Радка Бояджиева

Коректор Таня Симеонова

Предпечат Ваня Димитровска

Издава „Егмонт България“ ЕАД

1142 София, ул. „Фритьоф Нансен“ 9

www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Инвестпрес“ АД, София, 2021

Тираж: 2 500 бр.

ISBN 978-954-27-2667-8

Сътворяващата мощ
на природата е по-силна
от разрушителния
инстинкт на човека.

Жул Верн, „Капитан Немо“^{4*}

---

* Превод Константин Константинов. – Бел.прев.

ПРЕДИСЛОВИЕ

Не хващай морска звезда за лъча

Знаете ли, че над 80 процента от океаните по света остават неизследвани? 80 процента! Напълно възможно е в този момент русалка и гигантски калмар да ядат макарони от планктон, задавайки си въпроса кога ще разберем, че Атлантида е просто увеселителен парк, който се е повредил. Кой знае?

Никой, тъй като толкова голяма част от океана остава неизследвана. И понеже се страхувам от неизвестното, е напълно разбираемо, че океанът ме ужасява. Това може би започна, когато бях на десет и хванах една морска звезда за пипалото... което просто се откъсна. Тогава не знаех, че морските звезди могат да се регенерират и реших, че съм убийца. Паднах на колене и се разкрещях от ужас. (ПРОКЛЯТИЕ, ГРЪМ И МЪЛНИИ! НЕВИННОСТТА МИ Е НАВЕКИ ПОГУБЕНА! ОЗНАЧАВА ЛИ ТОВА, ЧЕ СЪМ НЕГОДНА ЗА ФИЗИЧЕСКО?)

Но колкото повече нещо ме ужасява, толкова повече започвам да се интересувам от него. И след онази съдбовна среща с морската звезда океанът със странните му обитатели – гледам към вас, бодлокожи – винаги е изпълвал въображението ми като място на незначайна сила, невъобразима красота и неизползван потенциал.

„Дъщеря на дълбините“ от Рик Риърдън обхваща всеки аспект на това страхопочитание. Ако някога сте искали да прочетете история, от която сърцето ви бие бясно от усилието да понесе ансамбъл, който включва миниатюрни, хитро-

умни и вероятно кръвожадни канелени коминчета (както и гигантско създание от дълбините, което в действителност иска само малко любов), ще откриете това и много повече в следващите страници. Историята започва с две враждуващи училища и катаклизъм, който изпраща класа първокурсници в елитната академия „Хардинг-Пенкроф“^{*} на смъртоносна мисия за откриването на технологична тайна, която може да преобрази света. През цялото време бях на нокти, докато екипажът си проправяше път през високотехнологични предизвикателства, дълбоководни загадки и военна стратегия, която ме накара да се почувствам по-умна въпреки факта, че прекарах по-голямата част от деня под юргана.

Не мога да се сетя за по-подходящ капитан, който да ви преведе през това водно приключение, от впечатляващата Ана Дакар. Ана е всичко, което аз исках да бъда на петнайсет. Безстрашна, умна, с дарба за езиците, приятелка с делфин на име Сократ – и което е най-важното за мечтателка тийнейджърка – наследница на древен род, превърнал се в легенда.

Защото, виждате ли, Ана е една от последните наследнички на капитан Немо и точно тук нещата се усложняват. Като последен представител на рода Дакар, Ана не само се оказва натоварена с наследство, което може да промени начина, по който светът разбира технологиите, но и се изправя пред още по-важни въпроси. Какво ни дължат на нас, какво ние дължим на останалите? Лесно е да вземеш вярното решение, когато целият свят те гледа, но дълбоко под вълните, където слънцето не достига, можеш да постъпиш така, както никога не си очаквал...

---

* В българския превод и оригинала Смит и Пенкроф. Рик Риърдън използва превода на английски от писателя Кингстън, където героят е наречен Сайръс Хардинг. Поради търсената аналогия с „Хари Потър“ запазвам името Хардинг. – Бел.прев.

За мен тази история е досущ като океана. Колкото вълнуваща и ужасяваща, толкова и готина. Насладете ѝ се. И не прекалявайте с канелените коминчета.

Рошани Чокши

A handwritten signature in black ink, reading "Roshani Chokshi". The script is fluid and cursive, with the first letter of each name being a large, decorative capital.

ВЪВЕДЕНИЕ

Моето пътешествие под вода започна на сушата, в Болоня, Италия, през 2008 година. Бях там за панаир на детската книга точно преди излизането на „Битката за Лабиринта“ и „39 ключа: Лабиринтът с костите“*. Вечерях в мазето на един ресторант с четиринайсет издатели от „Дисни“, когато президентът на отдела се обърна към мен и каза:

– Рик, имаме ли някаква интелектуална собственост, за която би искал да пишеш?

Без колебание отговорих:

– „Капитан Немо“.

Отне ми дванайсет години, преди да съм готов да напиша тази история, но сега тя е в ръцете ви.

Кой е Капитан Немо? Не, не говоря за рибката в анимационния филм. Ако не сте запознати, става дума за образ, създаден от френския писател Жул Верн през 19-и век. Верн пише за него в две книги – „Капитан Немо“** от 1870 и „Тайнственият остров“ от 1875 г.***. В тях Немо е капитан на най-напредналата подводница в света – „Наутилус“.

---

* И двете книги са издадени на български език от „Егмонт“. – Бел.прев.

** Оригиналното заглавие „20 000 левги под водата“. – Бел.прев.

*** В поредицата влиза и книгата „Децата на капитан Грант“. – Бел.прев.

Капитан Немо бил умен, добре образован, възпитан и невероятно богат. Бил също гневлив и опасен. Представете си комбинация между Брус Уейн, Тони Старк и Лекс Лутор. Известен някога като принц Дакар, Немо се борил срещу британското колониално правителство в Индия. За наказание британците убили жена му и децата му. Така Дакар се превърнал в суперзлодей. Прекръстил се на Немо, което на латински означава „никой“. (За феновете на гръцките митове – това е намигване към мита за Одисей, който се представил като „Никой“ на циклопа Полифем.) Немо посветил остатъка от живота си да тормози европейците в морето, потапял корабите им, ограбвал ги, накарал ги да се страхуват от непобедимото морско чудовище „Наутилус“.

Кой не би искал подобна сила? Като дете всеки път, щом се гмурнех в езерото или дори в басейна, се преструвах на капитан Немо. Потапах вражески кораби без жалост, обикалях света неуловим, изследвах дълбини, които никой не беше виждал, откривах тайнствени руини и безценни съкровища. Можех да се потапям в собствен таен свят и никога да не се връщам на повърхността, която си бе доста отвратителна.

Когато започнах да пиша за Пърси Джаксън, сина на Посейдон, бъдете сигурни, че една от причините да го направя полубог на морето бе Немо, капитанът на „Наутилус“.

Сега, ако трябва да бъда напълно честен, като дете смятах книгата на Верн за доста мудна. Но харесвах илюстрираното издание на вуйчо ми и с удоволствие гледах филмовата версия на „Дисни“ – дори глупавите моменти, като танците на Кърк Дъглас или големия гумен октопод, нападнал кораб. Чак когато пораснах, осъзнах колко богати и сложни са оригиналните истории. Немо се оказа по-интересен, отколкото си бях представял. И започнах да търся възможностите, които Верн бе оставил за продължение...

Защо капитан Немо още е важен?

Верн е един от първите автори на научна фантастика в историята. Четейки го през дваисет и първи век, е трудно да си представим колко революционни са били идеите му. Верн е успял да си представи технологии векове наред преди те всъщност да бъдат създадени. Подводница, която може да обиколи света, без да спира на пристанище за припаси? Невъзможно! През 1870 г. подводниците все още са напълно ново изобретение, опасни консервени кутии, които по-скоро може да се взривят и да потопят екипажа си, отколкото да обиколят света. Верн написал също и „Пътешествие около света за 80 дни“ във времена, когато подобно пътуване било немислимо, и „Пътешествие до центъра на Земята“, което все още е отвъд границите на сегашната технология. Но някой ден, кой знае?

Най-добрата научна фантастика е тази, която оформя начина, по който човечеството вижда бъдещето си. Никой не се е справил по-добре от Жул Верн с това. Още в началото на 19-и век той предвидил какво би било възможно и хората се справили с предизвикателството. Когато хората обсъждат колко бързо един самолет или кораб може да обиколи света, те все още използват „Пътешествие около света за 80 дни“ като отправна точка. Някога осемдесет дни изглеждали като много кратко време, за да прекосиш глобуса. Сега със самолет можем да го направим за 80 часа, а с кораб за не повече от 40 дни. „Пътешествие до центъра на Земята“ вдъхновила поколения пещерняци да изследват недрата на планетата, а геолозите – да разгадаят как функционират земните пластове. Капитан Немо накарал хората да разберат какво значение имат океаните за бъдещето на планетата. Знаем, че по-голямата част от Земята е покрита с вода и осемдесет процента от океаните все още не са изследвани. Да разберем как мо-

жем да използваме силата на морето в епохата на климатичните промени може да се окаже ключ към нашето оцеляване. А Верн е предрекъл всичко това в книгите си.

Немо и екипажът му живеят откъснато, без да спират на сушата. Морето задоволява всичките им нужди. В първата книга той казва на Аронакс, че „Наутилус“ е изцяло електрическа и извлича енергия от океана. В „Тайнственият остров“ Сайръс Хардинг спекулира, че когато въглищата свършат, хората ще извличат енергия от изобилието водород в океана. Това е още нещо, което хората се стремят да постигнат до ден днешен и една от причините, поради които реших, че Немо трябва да е разгадал тайната на студения термоядрен синтез.

В „Капитан Немо“ екипажът използва електрически пушки „Лайден“, които са по-ефективни и елегантни от обикновените. Събрали са несметно богатство заради множеството кораби, които са ограбили. Открили са тайната на подводното земеделие, така че храната не е проблем. Но най-важното е, че са свободни. Независими са от законите на която и да е нация и могат да правят каквото искат. Не отговарят пред никой друг, освен пред Немо. Дали е хубаво, или лошо... предполагам, зависи от това какво мислите за Немо!

Значението на морето и новите технологични открития са важни причини да не забравяме Жул Верн. Но има и още нещо. Верн представил капитан Немо като индийски принц, чийто народ страда под игото на европейския колониализъм. Персонажът му изследва теми, които и днес са също толкова важни, колкото и във викторианските времена. Как можеш да изразиш мнението си, когато обществото те задушшава? Как можеш да се бориш с неправдата? Кой пише историята, разпределяйки ролите на „добри“ и „лоши“? Немо е престъпник, бунтовник, гений, учен, изследовател, пират, джентълмен – истински „ангел на възмездието“. Комплексна фигура, което го прави интересен за читателя. Беше ми

любопитно да пренесе наследството му в два̀сет и първи век, за да видя какви биха били проблемите пред неговите наследници в наши дни.

Какво бихте направили, ако командвахте „Наutilus“? Надявам се „Дъщерята на дълбините“ да ви вдъхнови да измислите свои собствени приключения, така както Жул Верн вдъхнови мен.

Готови за потапяне? Спускаме се в дълбокото!

A handwritten signature in black ink, reading "Rick Pinckard". The signature is written in a cursive, flowing style with a large initial 'R'.

РИК РИЪРДЪН

Дъщеря
на
дълбините

ПЪРВА ГЛАВА

Проблемът в дните, които променят живота ти, е, че започват като всички останали. Не осъзнаваш, че нещата са се прецакали фатално, докато не стане твърде късно.

Последният петък от годината ми като първокурсничка се събуждам в пет часа сутринта, както обикновено. Изправям се тихо, така че да не будя съквартирантките си в общото помещение, обличам си банския и се отправям към океана. Обичам кампуса рано сутрин. Белите бетонни фасади на сградите порозовяват от изгрева. Ливадата на вътрешния двор пустее, ако не броим чайките и катеричките, които водят вечната си война за трохи. Въздухът ухае на морска сол, евкалипт и канелените ролца, които приготвят в столовата. Хладният калифорнийски вятър кара кожата ми да настръхва. В такива моменти не мога да повярвам, че имам късмета да ходя в училище като академията „Хардинг-Пенкроф“.

Стига да оцелея след изпитите в края на тази седмица, разбира се. Може да бъде отмита като боклук или да загина, оплетена в мрежата на някое подводно препятствие. Но и това е по-добре от стандартизираните тестове, които раздават в края на срока в щатските училища.

Следвам пътеката от чакъл, която води към океана. На стотина метра отвъд сградата за морски битки скалите се

спускат към Тихия океан. Далеч отдолу белият бряг среща стоманеносинята вода. Вълните бучат и отекват около извивките на залива като хъркане на великан.

Брат ми Дев ме чака в края на скалите.

– Закъсняваш, Ана Банана.

Знае, че мразя да ме нарича така.

– Ще те бутна – заплашвам го.

– Опитай.

Когато се ухили, Дев леко примигва, все едно не може да уравни натица в едното си ухо. Според другите момичета това е очарователно.

Тъмната му коса е вдигната отпред като на морски таралеж. Твърди, че това е стилът му. Мисля, че просто спи с възглавницата на лицето си.

Както обикновено, носи стандартния черен водолазен костюм със сребърния знак на Акулите отпред, издаващ дома му. Дев смята, че съм луда, защото се гмуркам по бикини бански. В повечето случаи е корав, но що се отнася до студената вода, е като бебе.

Разтягаме се преди гмуркане. Това е от малкото места по калифорнийския бряг, където можеш да се гмуркаш, без да се размажеш в скалите отдолу. Спускането е стръмно и води право към дълбините на залива. Толкова рано сутрин е тихо и спокойно. Въпреки отговорностите на Дев като капитан на дома, той винаги намира време за сутрешния ни ритуал. Обичам го заради това.

– Какво донесе на Сократ днес? – питам.

Дев сочи два умрели калмара на тревата до нас. Като ученик от по-горен клас, той има достъп до хранителните запаси на аквариума. Това означава, че може да взима малки подаръци за приятеля ни от залива. Калмарите са около 30 сантиметра дълги от пипалата до опашката – слузести, сребристи и кафяви като оксидиран алуминий.

Loligo opalescens. Казано с други думи, калмарите, които

продават на пазара в Калифорния. Живеят между шест и девет месеца.

Не мога да изключа енциклопедичните си познания. Професорката по морска биология доктор Фарез ни е обучила твърде добре. Научавах се да запомняш данните, по-неже всичко, наистина всичко, може да попадне в контролните ѝ.

Но Сократ има друго име за *Loligo opalescens* – закуска.

– Яко – вдигам калмарите, които са още студени от хладилника, и подавам единия на Дев. – Готов ли си?

– Чакай. Преди да се гмурнем... – Изражението му става сериозно. – Искам да ти дам нещо...

Не зная дали лъже, или не, но винаги се хващам на номерата му. Веднага след като привлича вниманието ми се обръща и скача от ръба на скалите.

– Ах, ти малък... – проклина аз.

Който скочи пръв, има по-голям шанс да намери Сократ преди другия. Поемам си дълбоко въздух и скачам след него.

Гмуркането е върхът на адреналина. Падаш като от десететажен блок, вятърът пищи в ушите ти, а после влизаш с плясък в ледената вода.

Наслаждавам се на шока за организма си – внезапния студ, солената вода, жилеща драскотините ми. Нямах ли драскотини, значи не се упражнявах както трябва по бойни изкуства.

Минавам направо през пасаж медни скални риби – дузини перести грубияни в оранжево жълто, които приличат на златни рибки пънкари. Но страховитият вид е само за показ, тъй като се разпръсват с лекота. На десет метра под мен забелязвам блестящия водовъртеж от следата на Дев. Следвам го.

Рекордът ми за задържане на дъха е пет минути. Очевидно сега мога да го бия, но все пак това е околната ми среда. На повърхността Дев има надмощие като сила и бързина.

Под водата предимството е на моя страна заради издръжливостта и ловкостта.

Или поне така си казвам.

Брат ми плува над пясъчното дъно, кръстосал крака все едно медитира там часове наред. Държи калмара зад гърба си, понеже Сократ е пристигнал и търка муцуна в гърдите му, все едно иска да каже: „Хайде де, знам, че имаш нещо за мен!“.

Сократ е страхотно животно. И не го казвам, защото до-мът ми е кръстен на вида му. Той е млад мъжки тъпомуцунест делфин, дълъг близо три метра, със синкавосива кожа и подчертана тъмна ивица по перката на гърба. И макар да знам, че всъщност не се усмихва и дългата му муцуна просто е оформена така, го намирам за невероятно сладък.

Дев вади калмара. Сократ го лапва и преглъща на една хапка. Дев ми се ухилва, а от устните му се появява мехурче. Изражението му е красноречиво. „Ха-ха, делфинът обича мен!“

Предлагам на Сократ моя калмар. Той с радост идва за допълнително. Остава ме да го почеша по главата, която е гладка и с опъната кожа като воден балон, а после да почеша и гръдните перки. (Делфините обожават да ги чешат там.)

После прави нещо неочаквано. Тръсва глава и избутва ръката ми с нос – жест, който съм се научила да разчитам като: „Хайде, побързай!“.

Завива и отплува. Следата от опашката му плесва лицето ми. Гледам го, докато не изчезва в сумрака, като очаквам да се завърти и да дойде обратно. Той обаче не го прави.

Не разбирам.

Обикновено не си тръгва веднага след закуска. Обича да остава около нас. Делфините са социални животни. В повечето случаи ни следва до повърхността и скача над главите ни, играе на криеница и ни обсипва с писукания, които звучат като въпроси. Затова го наричаме Сократ. Никога не да-

ва отговори – само задава въпроси.

Но днес е някак изнервен... почти притеснен.

В края на полезрението ми сините светлини от охранителната решетка опасват устието на залива – блестяща диамантена пътека, с която свикнах през последните две години. Докато гледам, светлините премигват, а после отново се включват. Никога досега не съм ги виждала да правят така.

Поглеждам към Дев. Той сякаш не е забелязал промяната в решетката. Сочи нагоре. „Да се състезаваме!“

Ритва с крака към повърхността и ме оставя в облак пясък. Аз искам да остана долу за по-дълго. Любопитно ми е дали светлините ще угаснат отново, дали Сократ ще се върне. Белите ми дробове обаче горят. С нежелание последвам Дев.

След като го настигам на повърхността и си поемам въздух, питам дали е забелязал как светлините премигват.

– Сигурна ли си, че просто не ти е причерняло? – Той присвива очи към мен.

– Сериозно говоря – пръскам го в лицето. – Трябва да кажем на някого.

Дев избърсва водата от очите си. Изглежда скептично настроен. Ако трябва да съм честна, така и не знам защо имаме високотехнологична електронна бариера в устието на залива. Знам, че трябва да опази морския живот от външна намеса като браконieri, спортни гмуркачи и нахалници от съседното училище – института „Ланд“. Но ми се струва прекалено дори за школата, от която излизат най-добрите морски учени и кадети. Дори не знам как точно работи решетката. Но все пак съм наясно, че не е редно да мига.

– Добре – казва Дев, след като вижда, че наистина съм притеснена. – Ще подам сигнал.

– А и Сократ се държи странно.

– Делфин, който се държи странно. И това ще предам.

– То и аз мога да го направя, но както все ми натякваш, аз

съм една обикновена първокурсничка. Ти си големият, силен капитан на Акулите, така че...

Пръска ме в отговор.

– Макар да си станала параноична, все пак имам нещо за теб.

Вади бляскаво колие от колана на водолазния си костюм.

– Ранна честитка за рождения ден, Ана.

Подава ми колието. На него има самотна черна перла в злато. Трябва ми секунда, за да осъзная какво ми дава. Сърцето ми се свива.

– На мама ли е? – едва изричам думите.

Перлата бе в центъра на майчината ми мангалсутра, огърлицата за сватбата ѝ. Единственото нещо, останало от нея.

Дев се усмихва, макар в очите му да проблясва познатата меланхолия.

– Поставих наново перлата. Следващата седмица ставаш на петнайсет. Тя би искала да я носиш.

Това е най-сладкото нещо, което е правил за мен. Иде ми да се разрева.

– Но защо не изчака до следващата седмица?

– Днес заминаваш за изпитите. Искам перлата да е в теб, за късмет. За да не се изложиш някъде.

Знае как да съсипе момента.

– Я да млъкваш – казвам му.

– Шегувам се – смее се той. – Ще се справиш отлично, както винаги, Ана. Просто трябва да внимаваш.

Усещам как се изчервявам. Не знам какво да правя с толкова топлота и привързаност.

– Колието е красиво. Благодаря ти.

– За нищо.

Поглежда към хоризонта. В очите му проблясва тревога. Може би мисли за охранителната решетка или е наистина притеснен за изпитанията този уикенд. А може би си спомня за станалото преди две години, когато родителите ни ви-

дяха за последен път хоризонта.

– Хайде – мъчи се отново да се усмихне уверено, както е правил много пъти заради мен. – Да не закъснеем за закуска.

Все е гладен, този мой брат, и все върви нанякъде. Съвършената Акула.

Тръгва да плува към брега.

Аз поглеждам черната перла на мама, талисман, който трябваше да ѝ донесе дълъг живот и защита от злото. За нейно и на баща ми нещастие не донесе нито едното, нито другото.

Оглеждам хоризонта, чудейки се къде ли се е запилял Сократ и какво се е опитвал да ми каже.

А после плувам след брат ми.

По някаква причина не искам да оставам сама в студена-та вода.